

Correbous

written by Ferran Planell | 29 de març de 2017

Us imagineu un país on, segons la raça i pel fet que algú anés enfundat dins un vestit llampant, poguéssiu ser o no salvats de la tortura? O segons en quin indret us trobéssiu poguéssiu ser maltractats i vexats? Potser sí que us ho imagineu perquè tots tenim –o si més no qui més qui menys– ben presents mots com ara apartheid, esclavitud, dictadura, servitud o vassallatge.

Ara bé, que imaginar-nos-ho sigui tan fàcil no vol dir que hi volguéssim viure o encara menys desitgéssim que fos el nostre –de país. Jo almenys no ho voldria; no ho vull.

Independentista convençut d'antuvi, quan intento persuadir algú que encara no ho és –que, per estrany que pugui semblar, encara en queden–, sempre tiro de l'argument de com pot ser d'engrescador concebre quelcom nou, edificar un país sense defectes estructurals, eliminar els paràsits que ens xuclen la sang, començar a conrear un camp net de males herbes on puguem sembrar no tan sols les nostres il·lusions, sinó també les d'aquelles generacions futures i com no, acabar de fer realitat el somni que per a tants i tants, als qui malauradament l'inexorable pas del temps els ha estroncat la vida, tan sols s'haurà quedat en això, en un somni.

Però a voltes, dubto que siguem capaços de dur a terme totes aquestes coses que ens apassionen, que ens entusiasmen. Perquè quan tenim la possibilitat de decidir quelcom per nosaltres mateixos, la veritat és que massa cops ens quedem en un nivell que no ens fa massa diferents d'aquells dels qui volem fugir. I no m'estic referint a malversacions ni corrupteles, que massa ens hi hem equiparat durant molts anys. D'aquestes xacres, espero que ens en podrem desprendre amb la regeneració política que ha de portar de per si la mateixa declaració d'independència. Hauria de ser una conseqüència lògica,

esperable per desitjada i d'observació obligada. Al que m'estic referint quan faig autocrítica adduint una certa incompetència a l'hora de prendre decisions, és a temes més profunds si hi caben. A qüestions que ens porten a mesurar el veritable nivell de civilització en el que ens trobem com a poble.

Quan el Parlament de Catalunya va abolir les curses de braus, no vaig arribar a entendre perquè feia excepcions amb els correbous. Bé, entendre-ho sí que ho vaig entendre, es tractava de no malmetre els resultats electorals en aquelles poblacions on es mantenien aquestes tradicions més pròpies de temps pretèrits on les brutalitats i les salvatjades feien més mascle a qui les duia a terme. Disculpeu si estic ferint alguna sensibilitat, però realment amb el maltractament animal sóc igual d'intransigent que amb el maltractament a les persones. Mireu fins a quin punt, que fins i tot faré meva aquella dita que la Montserrat Tura va posar de moda "tolerància zero". A mi ni de petit –i ja tinc una edat– no se'm va acudir mai ni tan sols lligar un pot a la cua d'un gat.

De fet, si estic escrivint aquest article, és per la recent aprovació al Parlament de Catalunya d'excloure a tres municipis –i a sobre un d'ells pels pèls– del que anomenen el llistat de pobles catalans on se celebren les festes tradicionals amb bous. La notícia m'ha fet recordar la barroera manera amb què s'ha legislat sobre aquesta mena d'espectacles. És realment esperpèntic que el govern d'un país permeti diferents criteris vers el maltractament animal, segons de quina població es tracti i de qui ho dugui a terme. La veritat és que comparteixo del tot els mots d'indignació que, davant de la preservació que d'aquestes festes van promoure CiU i ERC dos mesos després d'abolir les curses de braus, va dir Salvador Boix, apoderat del torero José Tomás: "Ha sigut un exercici de cinisme polític escandalós i depriment".

No, jo no vull viure en un país on, segons la raça i pel fet que algú vagi enfundat dins un vestit llampant, un animal pugui ser o no salvat de la tortura. No vull viure en un país en què segons en quina localitat es trobi, pugui ser maltractat i vexat cap ésser viu.

Que la independència ens retorni el seny.